

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

THE FAMOUS FIVE: FIVE ON KIRRIN ISLAND AGAIN

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1947 by Hodder and Stoughton
Enid Blyton® The Famous Five®

Enid Blyton's signature is a Registered Trademark of Hodder and
Stoughton Limited

Text copyright © Hodder and Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder and
Stoughton Limited

Права за српско издање © 2018 Вулкан издаваштво

Пет пријатеља поново на острву Кирин

© 2018 Hodder and Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-02239-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Enid Blyton®

ПЕТ
ПРИЈАТЕЉА

Поново на
острву Кирин

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2018.

Садржај

Писмо за Џорџ	7
Поново у Киринској кућици	16
Полазак на острво Кирин	25
Где је стриц Квентин?	34
Мистерија	42
На литици	51
Мала свађа	59
У каменолому	67
Џорџ проналази нешто – и губи стрпљење	75
Чудни сигнал	83
Тешка одлука за Џорџ	91
Стара мапа	100
Поподне са Мартином	108
Џорџ је забринута	116
Усред ноћи	124
Дубоко у пећинама	132
Најзад Тими	140
Пола пет ујутро	149
Сусрет са Мартином	156
Све се зачувава	164
Крај авантуре	173

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

Писмо за Џорџ

Ен је покушавала да учи у углу заједничке собе, када је улетела њена рођака Џорџ.

Девојчицино право име је било Џорџина, али пошто је одувек желела да буде дечак, захтевала је да је сви зову Џорџ. Дакле, звала се Џорџ. Имала је кратку коврцаву косу, а плаве очи љутито су јој севале док је ишла ка Ен.

„Ен! Управо сам добила писмо од куће! Замисли, тата хоће да оде да живи на мом острву због неког важног посла – и хоће да подигне у дворишту замка некакву безвезну кулу!“

Остале девојчице радознано су их гледале док је Ен пружала руку да узме писмо којим је Џорџ махала. Сви су знали за острвце у Киринском заливу које је припадало Џорџ. Било је веома мало, а у средини се налазио стари, урушени замак. Ту су живели само зечеви, галебови и чавке.

Постојале су и подземне тамнице у којима су Џорџ и остали имали неколико сјајних авантура. Острво је некада припадало Џорџиној мајци, а она га је поклонила Џорџ, која је била прилично жестока када је у питању њено драго острво Кирин. То је њено острво. Нико други не сме да живи на њему, па чак ни да се искрца на њега без њене дозволе.

А сада, забога, њен отац жели да оде на острво и да сагради тамо некакву радионицу! Џорџ је била црвена од беса.

„То баш личи на одрасле: дају ти нешто, а онда се понашају као да је то све време ипак њихово. Не желим да тата живи на мом острву и гради на њему ружне куле и шупе.“

„Ох, Џорџ, па знаш ваљда да је твој тата чувени научник и да му је потребно мирно место за рад“, рекла је Ен, узимајући писмо. „Ваљда можеш да му позајмиш острво на неко време!“

„Има много других места где би могао да ради на миру“, брецнула се Џорџ. „Ух, а баш сам се надала да ћемо моћи да одемо на острво током ускршњег распуста – да се одвеземо чамцем, да понесемо храну и све остало, баш као и раније. А сада то нећемо моћи, ако тата стварно оде тамо.“

Ен је читала писмо. Било је од Џорџине маме.

Драга моја Џорџ,
Мислим да треба да ти јавим новостии. Така наме-
рава да живи на осџрву Кирин неко време, како би
довршио веома значајан експеримент којим се пре-
нућно бави. Мораће да подигне тамо некакву зграду
– мислим да је подигао неку кулу. Колико сам разу-
мела, подпретно му је место где ће имати подпретни мир
и самоћу, а из мени непознатии разлоја важно је да буде
са свих страна окружен водом. То је неопходно за ње-
гов експеримент.

Душо, молим те, немој се нервирати због тога.
Знам да сматраш прво само својим, али мораш
дозволити и породици да га користии, подпретно када
је у подпретњу нешто тако важно као што је тајин
научни рад. Он верује да ћеш му ти веома радо позај-
мити прво Кирин, али ја добро знам шта ћеш ми-
слити о томе, па сам решила да је најбоље да ти
пишем и упозорим те, пре него што доћеш кући и
заћекнеш тајну на осџрву, са све том његовом кулом.

Писмо је даље говорило о другим стварима, али Ен
то није занимало. Погледала је Џорџ.

„О, Џорџ! Не видим што ти толико смета да позај-
миш острво свом тати на неко време! Мени не би сме-
тало да мој тата позајми од мене острво – кад бих има-
ла среће да га имам!“

„Твој тата би прво разговарао с тобом о томе и питао би те за дозволу, и хтео би да зна да ли имаш нешто против“, рекла је Џорџ надурено. „Мој тата то никад не ради. Он само ради оно што он хоће и никога ништа не пита. Искрено мислим да је требало да ми пише о овоме. Стварно ме излуђује.“

„Тебе је веома лако излудети, Џорџ“, насмејала се Ен. „Немој сад да се мрштиш на мене. Нисам ја позајмила твоје острво без твоје милостиве дозволе.“

Џорџ јој није одговорила. Узела је писмо и поново га намрштено читала. „Сад су сви моји планови за распуст пропали!“, љутито је изговорила. „Знаш колико је Ки-рин диван за Ускрс – јагорчевина и врес и зечићи. А ти и Џулијан и Дик долазите код нас, а нисмо били заједно на распусту од прошлог лета, кад смо путовали у приколицама.“

„Знам. Заиста је незгодно!“, сложила се Ен. „Стварно би било сјајно да можемо да кампујемо на острву током распуста. Можда твој тати не би сметало да то ипак урадимо. Не бисмо га узнемиравали.“

„Бити на острву Ки-рин са мојим татом није ни налик на оно кад смо сасвим сами“, казала је Џорџ. „Знаш и ти да би било грозно.“

Ен је морала да се сложи – острво не би било ни упола тако лепо ако је на њему и стриц Квентин. Џорџин отац био је веома напрасит и нестрпљив човек, а кад је

био обузет својим експериментима, постајао је неподношљив. Сваки звук му је сметао.

„Јао, замисли кад почне да виче на чавке да се утишају и на галебове да му не сметају!“, почела је да се смеје Ен. „На острву Кирин није ни близу тако тихо као што он замишља!“

Џорџ се кисело осмехнула. Савила је писмо и окренула се да оде. „Мислим да је сад стварно претерао“, рекла је. „Не би ми толико сметало да је макар питао за дозволу.“

„Он то никад не би урадио!“, побунила се Ен. „Никад му не би ни пало на памет. Слушај, Џорџ, немој се више нервирати због тога. Боље иди и доведи Тимија. То ће те брзо разведрити.“

Тимоти је био Џорџин пас, ког је волела свим срцем. Велики, чупави, смеђи мешанац са немогуће дугачким репом и широким устима која су деловала као да се стално смеши. Све четворо рођака много су га волели. Био је врло дружељубив и мио, живахан и весео, а био је с њима у многим авантурама. Њих петоро увек су се сјајно проводили.

Џорџ је пошла по Тимија. Њихова школа дозвољавала је деци да држе љубимце. Да није било тако, Џорџ свакако не би пристала да је ту упишу! Није могла да поднесе помисао да се раздвоји од Тимија, чак ни на један једини дан.

Тими је почео да лаје од одушевљења чим се приближила. Џорџ је престала да се мршти и насмешила се. Драги Тими, драги одани Тими – он је бољи од било ког човека! Он је увек на њеној страни, остаје јој пријатељ шта год да она учини, а за Тимија не постоји нико на свету ко би се мерио са Џорџ.

Пошли су у шетњу по пољима, а Џорџ је причала са Тимијем, као што је одувек радила. Испричала му је све о оцу који хоће да позајми острво Кирин. Тими се слагао са свиме што је рекла. Слушао је као да сасвим разуме и остао је тик уз њу чак и кад је преко стазе претрчао зец. Тими је увек могао да осети када је Џорџ узнемирена.

Повремено би је лизнуо по руци. Кад се Џорџ вратила у школу, осећала се много боље. Повела је и Тимија у школску зграду и прокријумчарила га у спаваоницу. Псима ту није био дозвољен приступ, али је Џорџ, баш као и њен тата, увек радила онако како жели.

Журно је одвела Тимија до спаваонице. Он се сместа завукао под њен кревет и легао. Чуло се како лупка репом по поду. Знао је шта ово значи. Џорџ је желела да он буде ту преко ноћи! Када се угасе светла, моћи ће да скочи на кревет и да се смести преко њених ногу. Смеђе очи блистале су му од радости.

„Буди сад тих“, дошапнула му је Џорџ и изашла из собе да се придружи осталим девојчицама. Нашла је

Ен како пише писмо браћи, Џулијану и Дику, који су ишли у други интернат.

„Испричала сам им за острво, и како твој тата жели да га позајми“, рекла је. „Џорџ, да ли би хтела да дођеш за распуст код нас, уместо у Кирин? Онда не би била стално љута зато што ти је тата на острву.“

„Не, хвала“, сместа је одговорила Џорџ. „Идем кући. Хоћу да припазим на тату. Не желим да разнесе острво у парампарчад неким својим експериментом. Јеси ли знала да сада ради на некаквим експлозивима?“

„Аууу – атомска бомба и томе слично?“, упитала је Ен.

„Не знам, али без обзира на тату и острво, треба да одемо у Кирин како бисмо правили друштво мами. Ако се тата пресели на острво, она ће бити сасвим сама. Он ће вероватно однети на острво храну и све што му треба.“

„Ето, бар нећемо морати да се шуњамо по кући на прстима и да шапућемо, јер он неће бити код куће“, тешила ју је Ен. „Можемо да галамимо колико год желимо. Разведри се већ једном, Џорџ!“

Ипак, потрајало је док се Џорџ није привикла на туробне вести од куће. Чак и Тими, који је сваке ноћи спавао на њеном кревету, све док га није открила дежурна наставница, није успевао да је сасвим утеша.

Тромесечје се брзо примакло крају. Стигао је април, са сунцем и цвећем. Распуст се ближио! Ен се радовала

одласку у Кирин, са дивном пешчаном плажом, плавим морем, рибарским бродићима и пријатним шетњама дуж литица.

Џулијан и Дик су такође једва чекали одлазак. Распуст им је свима почињао истог дана. Наћи ће се у Лондону и заједно ће путовати до Кирина. Ура!

Коначно је стигао и тај дан. У ходницима су стајали кофери. Стизали су аутомобили по децу која су живела у близини. Школски аутобус превозио је осталу децу до железничке станице. Проламала се ужасна бука од довикивања на све стране. Гласови наставника једва су се чули у свој тој галами.

„Просто човек да помисли како су сва деца истовремено изгубила разум“, пожалила се једна наставница другој. „Ох, најзад улазе у аутобус. Џорџ! Зар мораш да јурцаш ходником као без главе док Тими лаје без престанка!“

„Да, морам, морам!“, довикнула је Џорџ. „Ен, где си? Долази овамо и улази у аутобус. Довела сам Тимија. И он зна да почиње распуст. Хајде, Тими!“

На железничкој станици је гужва била још већа. Сви су се нагурали у воз. „Заузећу места! Ко ми је узео торбу? Излази, Хети, знаш да твој и мој пас не могу у исти купе. Увек се потуку. Ура, отправник возова дунуо је у пиштаљку! Полазимо!“

Локомотива је полако изашла из станице, вукући дугачки низ вагона препун девојчица које су једва

чекале распуст. Путовали су кроз мирне сеоске пределе, крај градића и села, и коначно стигли до задимљене периферије Лондона.

„Диков и Џулијанов воз стиже два минута пре нашег“, рекла је Ен, нагињући се кроз прозор док је воз полако улазио у лондонску станицу. „Ако није каснио, они ће нас можда већ чекати на перону. О, гледај, Џорџ, гледај – ено их!“

Џорџ се на то и сама нагнула кроз прозор. „Хеј, Џулијане!“, повикала је. „Ево нас! Хеј, Дик, Џулијане!“

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Поново у Киринској кућици

Џулијан, Дик, Ен, Џорџ и Тими упутили су се у станични ресторан на кифлице и сок од ђумбира. Радовали су се што су поново на окупу. Тими је готово полудео од среће што види дечаке. Стално је покушавао да им се попне у крило.

„Слушај, Тими, много те волим и стварно се радујем што те видим“, рекао је Дик, „али сад си већ други пут просуо сок по мени! Да ли се лепо понашао током тромесечја, Џорџ?“

„Сасвим лепо“, одговорила је Џорџ после краћег размишљања. „Зар не, Ен? Мислим, јесте једном украо шунку из оставе – а онај јастук који је жвакао није толико оштећен... А ако су људи неуредни па остављају каљаче на све стране, нико не може да се љути ако их Тими нађе и поигра се њима.“

„То је вероватно био крај каљачама“, насмешио се Џулијан. „Све у свему, Тими, извештај је прилично

неповољан. Бојим се да ти стриц Квентин неће дати уобичајених двадесет пет пенија за добро владање.“

Џорџ се намрштила кад су поменули њеног оца. „Видим да Џорџ није изгубила своју способност мрштења“, боцнуо ју је Дик. „Добра стара Џорџ! Нешто не би било у реду кад се не би тако страшно мрштила бар десет пута дневно!“

„О, много се поправила у односу на раније“, журно је упала Ен. Џорџ више није била онолико осетљива на задиркивање као пре. Ипак, Ен је добро знала да ће због ситуације са острвом Кирин цео распуст бити напет и није желела да Џорџ почне тако рано да се љути!

Џулијан је погледао своју сестру од стрица. „Надам се да ниси сувише љута због целе ове приче око острва“, рекао је. „Свакако си свесна да је твој тата изванредно паметан човек, један од наших најбољих научника – а мислим да такви људи морају имати слободу да поступају како мисле да је потребно, због свог посла. Хоћу да кажем, ако стриц Квентин из неког чудног разлога жели да привремено ради на острву Кирин, онда би ти требало да се са задовољством сложиш!“

Џорџ је и после овог прилично дугачког говора деловала помало надурено. Ипак, пошто је ценила Џулијана, обично је прихватала његово мишљење. Он је био најстарији од њих четворо, висок и леп, одлучних очију и чврсте браде. Џорџ је почешала Тимија по глави и спустила глас.

„Добро. Нећу више беснети због тога, Џулијане. Али ипак сам дубоко разочарана. Планирала сам да за време распуста одемо на острво Кирин и проведемо на њему неколико дана сами.“

„Што се тога тиче, сви смо разочарани“, признао је Џулијан. „Хајде, завршавајте те кифлице, народе. Морамо да прођемо кроз цео Лондон да ухватимо воз за Кирин. Пропустићемо га ако не пожуримо.“

Ускоро су седели у возу за Кирин. Џулијан је умео да се снађе са носачима и таксистима. Ен је са дивљењем гледала свог старијег брата, који им је свима нашао места у углу купеа. Џулијан је баш умео све да организује!

„Шта мислиш, да ли сам порасла, Џулијане?“, упитала је. „Надала сам се да ћу до краја тромесечја бити висока као Џорџ, али и она је порасла!“

„Рекао бих да си порасла барем цео центиметар откако сам те последњи пут видео“, проценио је Џулијан. „Не можеш нас сустићи, Ен – увек ћеш бити најнижа! Али мени се баш таква допадаш.“

„Погледајте Тимија, гура главу кроз прозор, као и обично!“, рекао је Дик. „Тими, упашће ти гареж у око. Онда ће Џорџ подивљати од бриге и мислиће да ћеш ослепети!“

„Ав“, одговорио је Тими и махнуо репом. То је било оно најлепше код Тимија. Увек је знао када се њему

обраћају, чак и ако му не помену име, и увек је учтиво одговарао.

Стрина Фани чекала их је на станици са запрежним колима. Деца су јој се бацила у наручје, јер им је свима била веома драга. Била је блага и љубазна и увек је давала све од себе да умири свог паметног али нестрпљивог мужа кад га деца изнервирају.

„Како је стриц Квентин?“, упитао је Џулијан учтиво кад су сви сели у кола.

„Веома добро“, одговорила је стрина. „И много је узбуђен. Не сећам се када се нечему толико радовао. Његов рад одлично напредује.“

„Претпостављам да не знаш о каквом се експерименту ради“, рекао је Дик.

„О, не. Он ми о томе никад не говори“, одмахнула је главом стрина. „Никад никоме не говори док нешто ради, осим колегама, наравно. Али знам да је веома важно – и знам да последњи део експеримента треба извршити на месту које је са свих страна окружено дубоком водом. Не питајте зашто! Стварно не знам.“

„Гледајте! Ено острва Кирин!“, изненада је рекла Ен. Прошли су кривину и пред њима се појавило море. На самом улазу у залив било је мало острво са старим, урушеним замком на врху. Сунце је сијало, море је било плаво, а острво је изгледало као да је из бајке.

Џорџ га је чежњиво гледала. Тражила је погледом грађевину, каква год да је, која је оцу изгледа била

потребна за рад. Сви су гледали на острво са истим циљем.

Лако су је угледали. Из самог средишта замка, вероватно из дворишта, подизала се висока узана кула, прилично налик на светионик. На самом врху налазила се просторија, у целости обложена стаклом које је блистало на сунцу.

„О, мама! Како је ружно! Потпуно је покварио острво!“, жалосно је рекла Џорџ.

„Душо, све ће срушити кад тата заврши с послом“, тешила ју је мајка. „То је привремена грађевина, врло лака. Зачас ће је размонтирати. Тата ми је обећао да ће је склонити чим заврши са експериментима. Каже да можете отићи на острво да је видите ако желите. Заиста је врло занимљива.“

„Ооо, ја бих баш волела да је разгледам“, сместа се јавила Ен. „Изгледа тако чудно. Да ли је стриц сасвим сам на острву, стрина?“

„Да, и то ми се не допада“, уздахнула је стрина. „Као прво, сигурна сам да заборавља да једе, а друго, увек се плашим да ће му се нешто десити док експериментирате. А ако је сам, како ћу то сазнати?“

„Стрина, увек се можеш договорити с њим да ти шаље сигнале свако јутро и вече, зар не?“, одмах се досетио Џулијан. „Могоао би да искористи ту своју кулу. Ујутро нек пошаље сигнал помоћу огледала – чисто да знаш да је све у реду – а увече лампом. То је бар лако!“